

Jesper Tornbjerg

Den Hvide Due

Victoria & Verdensmålene nr. 16: Den Hvide Due

Første oplag august 2024. Trykt i 3.600 eksemplarer.

ISBN: 978-87-94136-21-1

Udgivet i samme serie:

Victoria & Verdensmålene nr. 1: Den Magiske Kjole

Victoria & Verdensmålene nr. 2: Geden med Fipskægget

Victoria & Verdensmålene nr. 3: Kong Gulerod

Victoria & Verdensmålene nr. 4: Uglens Univers

Victoria & Verdensmålene nr. 5: Farvel til Absurdistan

Victoria & Verdensmålene nr. 6: Vandspejlet

Victoria & Verdensmålene nr. 7: Torden og Lynild

Victoria & Verdensmålene nr. 8: Jorden Rundt på Otte Timer

Victoria & Verdensmålene nr. 10: Milde Mammon

Victoria & Verdensmålene nr. 12: Avocado-Mysteriet

Victoria & Verdensmålene nr. 13: Isbjørnen

Victoria & Verdensmålene nr. 14: Den Lille Havfrue Vender Tilbage

Lixtal: Ca. 30

© Forlaget Tornmountain, Copenhagen, Denmark

Denne bog er beskyttet i medfør af gældende dansk lov om ophavsret.

www.victoriaogverdensmaalene.dk

Forfatter: Jesper Tornbjerg, jesper@victoriaogverdensmaalene.dk

Illustrationer: Knud Andersen

Indtaling af lydbog: Mette Kirkegaard

Undervisningsmaterialer og sparring: Rikke Elisa Falkenberg, Leg med IT

Design og produktion: KLS PurePrint

Trykt på PurePrint Uncoated

Victoria & Verdensmålene

Jesper Tornbjerg

Den Hvide Due

Liv i æbletræet

Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh.

Victoria læser lektier med åbent vindue. Hun bider i sin blyant og undrer sig over, hvad det er for en lyd, hun kan høre.

'Menneskerettigheder er fælles spilleregler, der gør, at vi kan tænke, tale og leve frit. Alle har ret til at leve et liv i sikkerhed og tryghed', citerer Victoria fra sin bog.

- Kloge ord, siger den 12-årige Victoria højt for sig selv.

Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh.

I morgen har Victorias klasse temadag om FN, der er en forkortelse for Forenede Nationer. FN's vigtigste opgave er at forsøge at sørge for fred på Jorden.

Victoria har helt styr på, at det er FN, der står bag Verdensmålene fra 2015. Hun har allerede haft mange spændende oplevelser med at lære Verdensmålene at kende.

Victoria mangler stadig at sætte sig ind i flere af

målene. Heldigvis er der stadig nogle år til 2030, hvor målene skal være nået.

Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh.

Victoria rejser sig og kigger ud ad vinduet. Himlen er blå. Haven er stille.

I æbletræet får hun øje på en hvid due, der ser forpudset ud. Duen pudser sine fjer, men den har svært ved at gøre sig ren. Farven på den hvide fjerpragt er blandet op med gråt, brunt og sort.

- Elendige møgkrig. Hvorfor skal mennesker slås? De fleste af verdens problemer skyldes mennesker, der stræber efter at være vigtige, sukker duen og ryster krudtslam af sin krop. Victoria kigger overrasket på duen.

- Jeg synes, jeg har set dig før. Hvor kommer du fra? spørger Victoria.

Den talende fugl har vakt hendes nysgerrighed.

På mission for fred

Duen forklarer, at den normalt er en del af FN's blåhvide logo for Verdensmål nr. 16. Dette mål er i seriøs krise på grund af talrige krige rundt om i verden, så nu er duen taget på mission. På mission for fred.

- Virkelig! udbryder Victoria vantro.

- Ja, jeg skal skabe fred, hvor der er krig. Jeg startede i Rusland, men det er pløk umuligt at få deres trælse præsident af en diktator i tale, raser duen.

- Jeg har hørt om krigen i radioen. Hvor er det trist, siger Victoria.

- Ja meget trist. Præsidenten har givet ordre til, at soldaterne i den russiske hær skal bombe Ukraine i ét væk. Ruslands militær skyder ingen midler – kvinder, børn, sygehuse, supermarkeder, togstationer, kraftværker... alt forsøger de at ramme. Ukrainerne skyder selvfølgelig tilbage for at forsvare sig og bevare deres land, beretter den grumsede due.

- Er der mange døde?

- Desværre, ja! Præsidenten i Rusland er fløjtende ligeglad med, at tusindvis af hans egne soldater dør

for at tilfredsstille hans begær efter magt. Mange af soldaterne er drenge, der burde gå i skole og kysse deres kærester. Nu ser de unge mænd i stedet for deres venner dø i skyttegravene – og dør selv. Jeg har lige fløjet zigzag over fronten i Ukraine og var flere gange ved at blive ramt af kugler og droner. Det er derfor, jeg er beskidt. Elendige møgkrig, raser duen.

- Rusland er da med i FN og har skrevet under på Verdensmålene, påpeger Victoria.

- Mange russere er søde og fornuftige, men deres præsident og hans skruppelløse mafia-venner er fuldstændig ligeglade med Verdensmålene og med almindelige mennesker, raser duen.

- I stedet for at skabe et samfund til glæde for sine borgere spreder de russiske magthavere frygt. De burde udvikle et samfund, andre kan se op til, sukker den snakkesalige fredsdue.

- Hvad hedder du? spørger Victoria.

- På engelsk hedder jeg Pigeon U.N. Dove. FN har 193 medlemslande og mange flere sprog, så mit navn skifter, afhængig af hvor jeg er.

- Sjovt navn! Kaldes du virkelig Pidjohn One Down, smiler Victoria.

- Nej, altså! Mit navn er Pigeon U.N. Dove, men vi må hellere finde en god oversættelse til dansk, selv om det bliver svært. I taler, som om I har kartofler i munden. Det er sjældent, jeg kigger forbi, for det er mange år siden, der har været krig i Danmark. Sammen med Island og Irland ligger I i toppen af listen over fredelige lande, oplyser duen.

- Hvem ligger nederst på din 'fredsliste'?

- Det skifter fra tid til anden, men i flyvende stund er det vist Afghanistan, Yemen og Syrien. Rusland og Ukraine er også farlige lande at være i, men den slags er svært at måle, fortæller duen.

- Og dit navn på dansk?

- Nåh ja! Hvad med Duelund eller Peace Dude? foreslår den hvide fugl.

- Gode idéer, selv om Peace Dude overhovedet ikke lyder dansk! Jeg foreslår, at vi kalder dig John John i stedet for Pigeon. Kort og præcist, griner Victoria.

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh. Ok, men så skal du hjælpe mig med at skabe fred og retfærdighed. Jeg kan helt sikkert ikke klare det alene, siger John John.

- Skal jeg? Jamen, det er da umuligt, siger Victoria og bliver kridhvid i hovedet.

- Måske, men siden den 24. oktober 1945 har mennesker overalt i verden troet på, at det er muligt at holde fred ved at tale sammen og ved at handle sammen. Håbet om fred efter 2. verdenskrig var årsagen til, at 51 lande dengang stiftede Forenede Nationer. Nu er vi som nævnt 193 forenede nationer, fortæller John John.

- Hvoraf nogle fører krig mod hinanden... tåbeligt! surmuler Victoria, der ser en mørk silhuet suse gennem æbletræet: En høg. En duespisende spurvehøg.

John John krymper sig og undgår lige akkurat at blive hapsed af høgens skarpe klør.

- Puha! Det var tæt på, gisper duen, der ryster så meget, at han taber tre af sine hvideste fjer.

Duen er et sart væsen og skrøbelig som freden selv, men Victoria glæder sig over, at hendes nye ven slap med skrækken. Victoria fornemmer, at et nyt eventyr om Verdensmålene er ved at begynde.

- Vi ses i morgen. Måske kan du hjælpe min klasse med at blive klogere på FN. Så kan vi til gengæld hjælpe dig med at skabe fred. Jeg tror, vi børn som sædvanlig har en høne at plukke med de voksne, siger Victoria.

- Ja, bare I ikke plukker mig! kurrer John John.

Besøg på Kastellet

Victoria strækker sig dovent og sætter sig ved morgenbordet i familiens hyggelige køkken. En sætning fra lektielæsningen i aftes rumsterer i Victorias hoved:

'Alle mennesker er født frie og lige. Vi skal behandles lige og med samme værdighed'.

Citatet stammer fra 1948, hvor FN vedtog 30 menneskerettigheder, der skal sikre alle borgere mod overgreb. Dem var der desværre mange millioner af under 2. verdenskrig.

- Vi skal behandles lige og med samme værdighed, siger Victoria ud i den blå luft, mens hun piller ved de tre hvide fjer, hun har samlet op ude i haven.

- Jeg har haft de dejligste drømme om fred og frihed. Hvordan mon jeg kan få drømmene til at gå i opfyldelse? spørger Victorias mor, mens hun tager mål med en kniv og hakker toppen af sit blødkogte æg med et præcist snit.

- Drømme er drømme. Det bedste, du kan gøre, er at vågne op og gøre en indsats, smiler far over sin mysli med bananskiver og mandelmælk.

- Mor har da altid megatravlt med at passe syge mennesker. Hvordan kan en sygeplejerske gøre mere for at sikre fred i det daglige? spørger Victoria, mens hun gumler på en grovbolle med skæreost og rød peber.

- Alle kan gøre lidt mere. Jeg synes, vi skal være faddere for en SOS Børneby, så nogle af verdens forældreløse børn kan få et mere sikkert liv og komme i skole, siger mor.

Inden forældrene når at diskutere videre, kommer lillebror Malte farende som en hvirvelvind ude fra toilettet. En af de tre hvide fjer letter og daler ned på gulvet. Victoria ryster på hovedet og samler fjeren op.

- Freden er forbi! Hvor er mine cornflakes og kakaomælk? Jeg er brødflov, fastslår otteårige Malte som et ekko af sin far, der tit bruger gammeldags ord.

- Fint at du er sulten, men du får altså ikke sukkerbomber til morgenmad. I dag står den på mysli, blåbær og mælk, fastslår far.

Malte ved godt, at den kamp er tabt på forhånd, så han begynder at skovle gryn, nødder og bær i sig.

- Når jeg bliver stor, vil jeg være soldat og skabe fred, oplyser Malte som det mest selvfølgelige i verden.

- Det lyder som en selvmodsigelse. Soldater går i krig, mener far.

- Nej, nej. I går var vi på Kapellet, hvor vi så en flamme brænde for vores soldater. Danmark har soldater mange steder i verden for at holde fred. Jeg så også nogle megaseje soldater med uniformer og maskingeværer, fortæller Malte ivrigt.

- Var du med din klasse på Kastellet i København i går? Det har jeg da ikke hørt om, siger mor.

- Nåh ja – Kastellet. Og jo, det har du da lige hørt om, svarer Malte kækt og klasker sin ske ned i den nu tomme tallerken. Klang!

Victoria lytter med begge ører til den interessante samtale. Det var pokkers, at lillebror Malte lige pludselig kan bruges til noget, der handler om Verdensmålene.

- Hvad mere kan du huske fra i går? vil Victoria gerne vide.

Malte klør sig i hovedbunden og tænker, så det knager.

- Vi skulle bare besøge Den Lille Havfrue, men så gik vi igennem en sej borg med kanoner, og så fortalte min lærer noget om danske soldater i Israel og Gaza. Altså ikke nu, men for mange år siden. Nogle af de danske soldater døde, mens de passede på verden. Det er ikke fair, siger Malte uvant alvorligt.

- Ja, det kan være farligt at passe på verden. Sygeplejersker, læger og andre hjælpearbejdere udsætter sig også for fare, når de bliver udsendt af UNICEF, Røde Kors, Læger uden Grænser og Røde Halvmåne for at forsøge at redde liv, siger mor stille.

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh, lyder det ind gennem et åbent køkkenvindue.

- Vi må hellere se at cykle i skole, Malte. Vi skal lære noget, så vi kan hjælpe med at redde verden fra krig, når vi bliver voksne, siger Victoria.

- Ja, vi er på mission for fred, søster Vic! Nu er vi i krig med Putin, fastslår Malte og tager en af fjerene og kilder Victoria under hagen.

Mor og far kigger forundrede på hinanden. Malte følger åbenbart bedre med i nyhederne, end de troede.

Slava Ukraini!

Klokken ringer ind, og Victoria skynder sig ind i sin klasse. Hun er lettere stakåndet, fordi hun måtte skynde sig til sidst – og også lige skulle læse et citat, der står på døren til hendes klasseværelse i anledning af deres arbejde med Verdensmålene:

'Alle har ret til at gå i skole. Du har ret til uddannelse – og til at lære et erhverv eller et håndværk'

Citatet, der også beskriver en af FN's 30 menneskerettigheder, passer godt med Verdensmål nr. 4 om uddannelse. Måske kan det at gå i skole og lære noget være med til at skabe fred. Måske var det også det, mor snakkede om, da vi spiste morgenmad, funderer Victoria.

Timen er lige begyndt, så Victoria lister ind, mens hun lytter til Jonathan, der er klasselærer og har flot hår.

- Krig i Ukraine, Mellemøsten, Etiopien, Sudan, Haiti og andre steder er tragedier, som gør det noget nær umuligt at nå Verdensmål nr. 16. Vores bedste håb er... ja, det skal vi se at finde ud af, siger Jonathan.

Victoria tænker, at når et menneske lærer noget og bliver set som den person, hun eller han er, så vil vedkommende gå ind for fred.

Men så simpelt er det nok ikke.

Victoria ved fra sin farfar, der læser mange bøger om historie, at mennesker har dræbt hinanden i årtusinder:

Fra de gamle grækere over Romerriget, vikingernes hærgen, europæeres massakrer på slaver og oprindelige folkeslag, Napoleonskrigene, borgerkrige i Amerika og Kina, 1. og 2. verdenskrig, Korea- og Vietnam-krigene, folkemord i Cambodia og Rwanda, talløse krige i Mellemøsten... ja, listen er næsten endeløs.

Fra sin cykel på vej til skole så Victoria en spurvehøg fange en solsort. Hun er klar over, at det er naturens orden, at rovfugle spiser andre fugle, men Victoria tænker, at det er unaturligt, at mennesker slår hinanden ihjel.

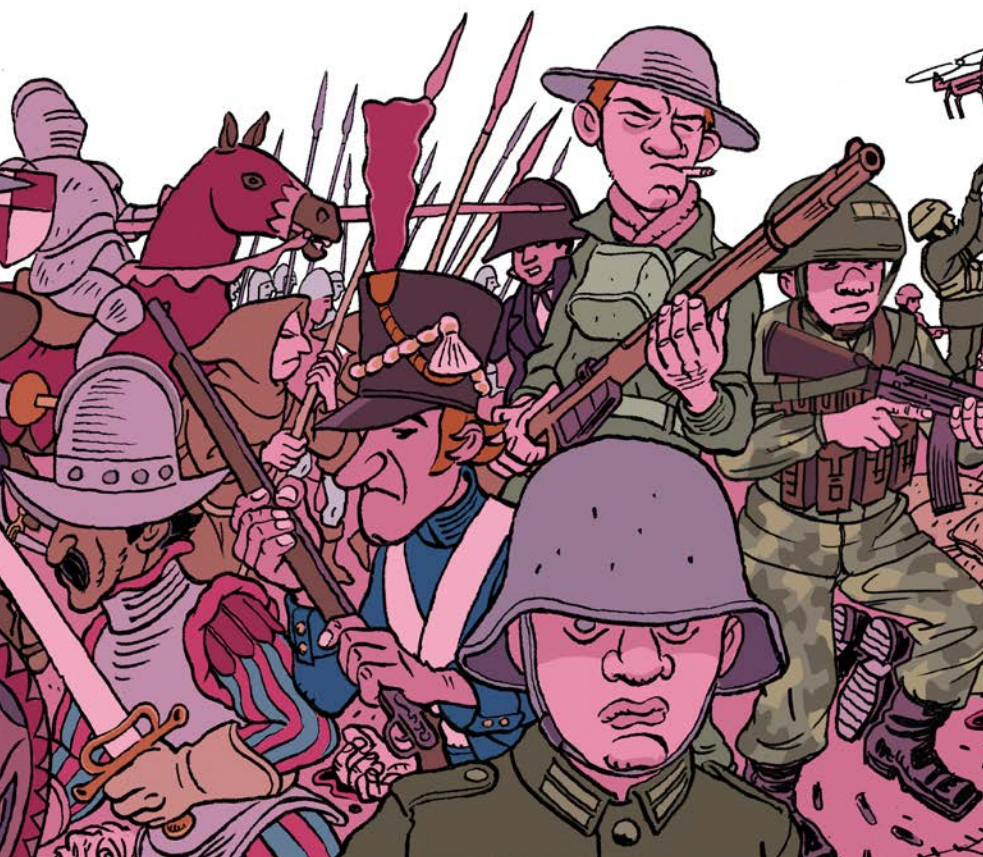
- Godmorgen, hvisker Victoria og sætter sig ved siden af Vitali, der normalt er en glad og munter dreng. I dag ser han trist ud.

Victoria ved, at Vitali er flygtet fra Ukraine. Han taler ukrainsk med sin mor, men han kan også

russisk, som han snakker, når han taler med Tanja.
Hun er også flygtet fra sit hjemland.

Vitali og Tanja er to af verdens over 100 millioner mennesker, der har været tvunget til at forlade deres hjem på grund af krig, uro eller katastrofer. Op mod halvdelen af dem, der er på flugt, er børn. Mange af dem lever et farligt liv.

Over hals og hoved er Tanja sammen med sin mor og far stukket af fra Belarus, der ligger nord for Ukraine. Tanjas far har kritiseret landets diktator på Facebook og risikerer derfor fire år i fængsel. Selv om hun er belarusser, har Tanja russisk som sit modersmål.

Både Vitali og Tanja har russiske venner, men ingen af dem kan lide Ruslands præsident. Også mange russere frygter deres leder og er flygtet fra forfølgelse i deres hjemland.

I Danmark føler Vitali og Tanja sig trygge, og de er glade for at gå i en klasse, hvor lærere og elever er nysgerrige og lytter til deres historier.

Når nogle af klassekammeraterne skændes og bliver uvenner, bruger lærerne meget tid på at løse konflikterne, og skolen gør meget ud af at skabe ro i timer og frikvarterer. Ikke desto mindre er Vitalis humør i dag helt i bund:

- Min hjemby i Ukraine blev bombet i går. Min mormor var på vej hjem fra supermarkedet til det, der skulle vise sig at være... borte. Udover det, hun havde i sit indkøbsnet, var alt væk. Mormors hus var fuldstændig jævnet til jorden. Min mor græder meget, fortæller Vitali med en klump i halsen. Han taler så stille, at kun Victoria kan høre ham.

- Vi må have stoppet den krig, hvisker Victoria og giver Vitalis arm et lille trøstende klem.

- Ja, men det bliver svært, sukker Vitali.

Diktatur eller demokrati?

Jonathan fornemmer, at Vitali har brug for at snakke, så han lader ukraineren fortælle om sin mormor. Klassen er helt stille. De har ikke kunnet undgå at høre om Ukraine i nyhederne, men pludselig er krigen helt tæt på.

Alle eleverne ved, at Vitali har haft en hård start i Danmark. Vitali er skræmt af uhyggelige oplevelser fra sit hjemland, og han sover uroligt om natten, fordi han er nervøs for sin storebror, der er soldat i den ukrainske hær.

- Krig skal være forbudt, fastslår Vitali.

Efter at have gået i skole et stykke tid taler Vitali ganske godt dansk. Victoria og hendes klassekammerater synes, det er megasejt, for der er stor forskel på Vitalis to sprog – ukrainsk og russisk – og dansk.

En ekstralærer underviser Vitali og Tanja i at forstå deres nye verden, og de to børn glæder sig over, at der er undervisningsmaterialer og legetøj. Ja, og at de kan cykle i skole, selv om der er et par kilometer.

- Er der noget, du undrer dig over? spørger Jonathan.

- Ja, børn i danske skoler bliver hele tiden testet for, om de er dygtige. Og så synes jeg, at det er helt vildt, at børn kan diskutere med voksne, smiler Vitali.

I Ukraine, Belarus og Rusland har forældre og lærere mere autoritet, og børn har ofte begrænset frihed.

I Ukraine forsøger man at opbygge et demokrati. I Belarus og Rusland har diktatoren altid ret – alle skal snakke ham efter munden eller tie stille.

I Danmark lærer børn at tænke frit og give udtryk for deres holdninger.

- Underligt nok er der mange danske børn og voksne, der mener vildt meget uden at vide ret meget om det, de snakker om, bemærker Vitali med et smil.

Det hjælper Vitali at få talt om sine bekymringer. Nu har han fået luft og kan igen deltage i undervisningen og lære noget.

- Jeg håber, din mormor klarer den, og at I snart får fred i Ukraine, siger Jonathan og sætter stille og

roligt klassen i gang med at læse om Verdensmål nr. 16 i en bog, der hedder 'Den Hvide Due'.

- Vi børn bliver set og hørt. Vi har en stemme, smiler Vitali efter at have læst de første afsnit i bogen.

- Ja, vi skal have en god og tryk barndom, så vi kan blive fornuftige voksne, der træffer gode beslutninger, hvisker Victoria tilbage.

Med en finger på teksten i bogen bemærker Victoria, at Vitali og Tanja indimellem hjælper hinanden med forklaringer på russisk. Fra 1917 til 1991 var Ukraine, Belarus og Rusland en del af Sovjetunionen, hvor russisk var det fælles sprog, og hvor man giftede sig på kryds og tværs.

Selv om det er længe siden, de lande var sammen, så deler de historie. Den nuværende russiske præsident drømmer om at genskabe det fælles rige; ikke ved at gøre Rusland til et mønsterland, som andre har lyst til at leve i, men med rå magt og krig.

- Kan du lære mig et ord på russisk? spørger Victoria sin sidekammerat.

- 'Mir' er godt at kunne. 'Mir' er let at sige og betyder både 'fred' og 'verden', smiler Vitali forsigtigt.

Populært politi

Mens hun læser om Verdensmål nr. 16, glæder Victoria sig over, at FN nævner, at alle former for vold mod børn skal stoppes – også under krig. Selv under krig er der spilleregler, der skal holdes for at beskytte børn, kvinder og andre civile.

- Enig. Børn har ret til, at der er nogle, der passer på dem. Børn har ret til en fremtid, siger Victoria så højt, at hele klassen kigger på hende.

Victoria bliver lidt forlegen og rødmer let.

Udover fred handler Verdensmål nr. 16 også om retfærdighed og stærke institutioner. 'Stærke institutioner'. Gad vide, hvad det er for noget, funderer Victoria.

Benjamin, der sidder ved siden af Tanja, rækker – som en anden tankelæser – hånden op.

- Hvad er stærke institutioner? spørger Benjamin.

Jonathan forklarer, at de fleste voksne i lande som Island, Danmark og Irland betaler en del af deres løn som skat til staten. Over årtier har vi opbygget et samfund, hvor staten bruger penge på ting,

der kommer borgerne til gode – for eksempel børnehaver, skoler, sygehuse, plejehjem, politi, domstole og militær.

- I Danmark kan vi trygt kontakte politiet, hvis vi oplever noget ulovligt. Vi har tillid til, at politiet

gør sit arbejde og beskytter borgerne. I andre lande er folk bange for politiet, der kan finde på at tæve uskyldige mennesker eller kræve penge under bordet for at se igennem fingre med ulovligheder, fortæller Jonathan.

- Under bordet? udbryder flere af børnene i kor og kigger ned under deres skoleborde, som om de ledte efter penge dér.

Jonathan smiler over den uventede reaktion og kan næsten ikke holde masken, mens han forklarer videre:

- Ja, altså 'penge under bordet' er en vending for bestikkelse eller korruption. Politibetjente skal kunne leve af deres løn. De må ikke modtage penge fra andre for at udføre opgaver på en bestemt måde, siger Jonathan.

Benjamin rækker hånden op og begynder at formulere et spørgsmål:

- Hvad nu, hvis vi er utilfredse med dem, der beslutter alt muligt?

- Hvis man ønsker, at noget skal gøres på en anden måde, kan islændinge, danskere, irere og andre borgere i demokratier stemme på andre politikere, når der er valg. De stærke institutioner betyder, at vi har samfund, hvor de fleste er enige om det

meste, og hvor næsten alle følger de regler, vi har vedtaget, siger Jonathan.

- Samtidig har vi gode nabolande, som vi deler værdier med, forklarer Jonathan og sætter eleverne til at give bud på, hvem det drejer sig om.

- Vi hænger sammen med Tyskland, og fra Bornholm kan man næsten se til Polen, siger Victoria.

- Vi har bro til Sverige og kan sejle til Norge, supplerer Benjamin.

- Hvad med Grønland og Færøerne? spørger Vitali om de to lande, der er en del af Kongeriget Danmark, men har en høj grad af selvstyre.

- Så er Canada og Island også vores naboer! fastslår Miriam, der for den iagttagelse får en tommelfinger op fra Jonathan. Glad ruller hun en æresrunde i sin kørestol.

- Storbritannien på den anden side af Nordsøen er også vores nabo, oplyser Jonathan og lukker quizen.

Nu går han i gang med at fortælle om en anden stærk institution, som Danmark er en del af: Den Europæiske Union, EU.

De tre musketerer

Danske virksomheder køber og sælger varer på et europæisk marked med fælles regler. Danmark og de 26 andre lande i EU sørger sammen for, at landbruget producerer masser af mad, og sammen bekæmper de klimaforandringer.

- EU er en stærk institution med medlemslande, der op gennem historien har ført mange krige mod hinanden. Nu kan de fleste se, at vi nyder godt af fred med spilleregler for, hvordan vi lever sammen... uden krudt og kugler. Sammen bliver de fleste af os både gladere, rigere og lever et trygt liv, siger læreren.

- Er Ukraine medlem af EU? spørger Vitali med pegefingern i vejret.

- Nej, ikke endnu. Ukraine vil gerne være med og er velkommen. For at blive medlem skal et land leve op til en masse krav, og det arbejder Ukraine på, så ukrainerne snart kan blive medlem.

- Har EU et fælles militær? spørger Vitali endnu mere nysgerrigt.

- Nej, men de enkelte lande har. Danmark og de fleste andre EU-lande er medlemmer i NATO, der

er et samarbejde om at forsvare sig mod fjender. NATO har USA i ryggen og er en stærk institution. Hvis et af de 32 NATO-lande bliver angrebet, anses det som et angreb på alle 32 lande. Sker det, hjælper vi hinanden med at slå fjenden tilbage, fastslår Jonathan.

- Én for alle, alle for én... ligesom i 'De Tre Musketerer', konstaterer Benjamin med tanke på en roman om dengang soldater fægtede med sværd.

- Kan Ukraine blive medlem af NATO, så NATO kan hjælpe med at slå Rusland tilbage? spørger Vitali håbefuldt.

- Måske en dag. Indtil videre må Ukraine nøjes med at få fly, granater og andet udstyr af de lande, der vælger at forsvare demokratiet mod diktaturet, siger Jonathan.

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh. Pst, Victoria! lyder det gennem et åbent vindue ude fra skolegården.

Victoria kigger ud og får øje på John John, der sidder på et gyngestativ.

- Jeg har fået en aftale med en af de mænd, der ved mest om fred. Vil du med? Han er ovre i New York, siger duen.

- New York? Det er jo på den anden side af Atlanterhavet. Hvordan kommer vi derover? spørger Victoria forsigtigt.

- Jeg tryller dig ganske lille, så du kan du sidde på ryggen af mig. Så skal jeg nok flyve dig sikkert derhen, lover John John.

Victoria klør sig i hovedbunden, men selvfølgelig er hun frisk. Hendes svenske grandonkel, Niels Holgersen, fløj i sin tid på en forunderlig rejse på ryggen af en hvid gås. At lade sig transportere af en hvid due lyder som en mindst lige så god idé!

Pistol med knude på løbet

Victoria får næsten ondt i nakken af at kigge op. Rundt om hende troner den ene skyskraber efter den anden. Efter en smuk indflyvning forbi Frihedsgudinden, trasker hun nu rundt i New York Citys gader. New York er med næsten ni millioner indbyggere en af verdens største byer.

Midt i New York ligger FN's hovedkvarter, og her skal hun møde en af verdens måske mægtigste

mænd. *'Fred, værdighed og lighed på en sund planet'*, står der på et banner på den bygning, hun står foran.

New York bærer kælenavnet 'The Big Apple', men Victoria kan hverken få øje på et stort æble eller æbletræer. En flok fugle flyver rundt i forvirrede cirkler mellem højhusene, indtil en af de fjerede venner bryder ud af flokken og nærmer sig.

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh, lyder det fra John John, mens han sætter sig på en skulptur, som Victoria først nu lægger mærke til.

Kunstværket forestiller en sort revolver, men pistolløbet er krøllet sammen. Ingen kugler kan løbe gennem sløjfen og gøre skade på hverken mennesker eller dyr.

- Sejt, ikke sandt? Skulpturen hedder 'Ikke-vold', og den symboliserer alt det, FN står for, fortæller John John, mens han pudser sine fjer, der langsomt får deres hvide farve tilbage.

- 'Symboliserer'? Det ord kender jeg ikke, indrømmer Victoria.

- Mennesker har symboler for alt muligt. For eksempel er jeg – en due – symbol på fred. Som du ved indgår en tegning af mig i logoet for FN's verdensmål nr. 16 om fred og retfærdighed,

forklarer John John og flyver over på Victorias fremstrakte arm.

- Husk de stærke institutioner, griner Victoria.

En ung pige plus en hvid fredsdue... turister fra alle verdenshjørner knipser løs med deres mobiltelefoner og kameraer. De kan slet ikke

stå for billedet af Victoria foran 'Ikke-vold'-kunstværket. Et perfekt motiv!

- I'm Victoria from Victoria & Verdensmålene. Peace, love and understanding, klukker hun... og går viralt for første gang i sit liv: Millioner af hjerter og andre symboler strømmer hende i møde fra nær og fjern på TikTok, Instagram, Facebook, X og andre sociale platforme.

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh, kurrer John John begejstret.

Fredsduen elsker rampelyset – ikke af forfængelighed, selvfølgelig, men i den gode sags tjeneste. Victoria synes næsten, at hun kan høre ham sige 'peace'.

Selv overvejer hun at vise et V med to fingre, men det vil være at overspille situationen at bruge tegnet for fred og sejr, smiler hun for sig selv... og til fotograferne.

- Nå, vi skal videre. Vi har en vigtig aftale, fastslår Victoria efter at have leget fotomodel for en stund.

Møde på højeste sted

Victoria slentrer hen til FN-bygningen og går ind – stadig med John på armen. FN's hovedkvarter ligger på Manhattan midt i New York, men når man træder ind i bygningen, forlader man USA og er på neutral grund. FN er noget særligt!

Victoria viser sit pas og fortæller i receptionen, at hun har en aftale med generalsekretæren. Receptionisten kigger venligt på hende og John:

- Du... jeg mener I... er ventet, frøken Victoria og hr. Dove. Jeg ringer straks efter én, der kan hente jer, siger manden bag skranken.

Mens Victoria venter, kigger hun sig rundt. FN har lavet en lille udstilling for børn med bøger om Verdensmålene. Børn og lærere bliver opfordret til at melde sig ind i en bogklub. Læsning gør klog!

I FN-bygningen hænger der flotte tegninger om menneskerettigheder på væggene. Illustrationerne er lavet af børn ud fra deres ofte barske fortællinger om livet.

- Jeg burde få oversat mine bøger til andre sprog,

så alle børn kan læse om mine oplevelser med Verdensmålene, dagdrømmer Victoria.

- Velkommen til FN. Nu skal jeg vise vej, lyder en venlig stemme, som Victoria synes virker bekendt.

- Moster Rikke! Hvad i alverden laver du her? Du plejer da at lave børnefestivaler og undervisningsmaterialer hjemme i Danmark, udbryder Victoria.

- Ja, men generalsekretæren synes, vi skal lave Rettighedsskoler for børn i hele verden. Børn skal lære om deres rettigheder og lære at tænke frit. På den måde kan vi bedre undgå krig i fremtiden. Jeg skal være med til at uddanne lærere og skabe flere Rettighedsskoler. Så nu bor jeg her i New York sammen med min søde kæreste, fortæller Moster Rikke.

Victoria og Moster Rikke suser med elevator op til en af de øverste etager. John John er selvfølgelig også med:

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh. Ultracool måde at flyve på. Lodret elbil, klukker duen.

På 16. etage står de af og går ned ad en gang. Undervejs passerer de billeder af de ni mænd, der har stået i spidsen for FN. Norske Trygve Lie var

den første. Portugisiske António Guterres, der blev chef i 2017, er den seneste i rækken.

- Ingen kvinder. Tsk tsk. Det skal vi lave om på, bemærker Victoria og laver en stille high five med Moster Rikke.

Længe leve pingvinerne!

FN's generalsekretær kigger Victoria i øjnene, mens han hilser hende velkommen med et sikkert, blødt håndtryk.

- Dejligt at se dig, Victoria. Jeg har læst om dine oplevelser med Verdensmålene. Jeg sætter stor pris på din indsats. Vi når kun Verdensmålene for 2030, hvis alle bakker op, smiler han.

På en af væggene hænger der et billede af generalsekretæren omgivet af sne, is og pingviner. Han forklarer, at han har været i Antarktis for at studere klimaforandringer.

Victoria fortæller, at hun har været i Grønland i den stik modsatte ende af kloden.

- Jeg var i Grønland for at kigge på isbjerger og besøge isbjørne. Hvis vi skal leve op til Verdensmål nr. 13 om at bremse klimakatastrofen, skal vi mennesker – altså ALLE de voksne – holde op med at brænde kul, olie og naturgas, husker Victoria.

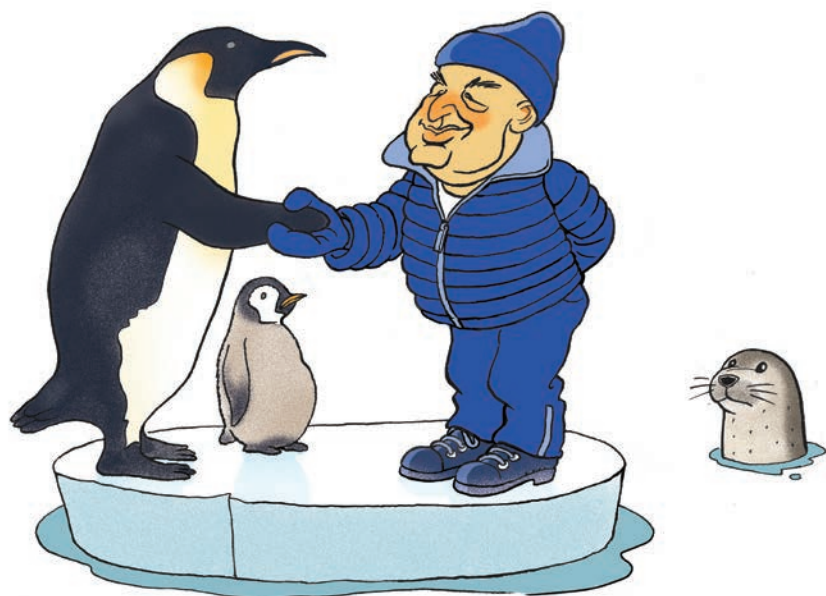
Generalsekretæren erklærer sig enig:

- Ja, det er vanvittigt vigtigt. Vi skal redde mennesker og dyr fra undergang. Isbjørnene på den nordlige halvkugle er truet. Det samme gælder nogle af de pingviner, der lever på den sydlige halvkugle. Kejserpingviner og adelie-pingviner, der begge findes på Antarktis, er nogle af vores 18 pingvinarter, oplyser generalsekretæren.

Med begejstring i stemmen fortæller han, at de flotte kejserpingviner er én meter høje. Pingvinerne dykker over 400 meter ned i havet, når de jager fisk, krabber og blæksprutter.

- Vi skal passe på pingvinerne. Alle alarmklokker bimler og bamler, når isen smelter på Antarktis. Mindre is betyder meget mere vand i oceanerne. Mere vand betyder, at det bliver farligere at bo ved kysterne overalt på kloden. Hvad der sker i Antarktis, bliver ikke i Antarktis, sukker generalsekretæren med tanke på isbjerger, der smelter.

- Men i dag skal vi tale om, hvordan vi undgår krig, påpeger Victoria.

- Jo, men det hele hænger sammen. Hvis folk mister levesteder på grund af oversvømmede byer ved kysterne – eller i tørke inde i landet – så bliver de desperate, siger generalsekretæren.

Mennesker kan, påpeger han, finde på at gå i krig eller være tvunget til at rejse langt bort for at få vand, mad, bolig og andet livsvigtigt.

- Vi skal begrænse klimaændringerne bl.a. for at undgå krige, uroligheder og flygtningestrømme.

Vi skal – som du siger – sporenstregs holde op med at brænde kul, olie og naturgas, tilføjer generalsekretæren.

- Sporenstregs?

- Ja, altså hurtigst muligt! Lige præcis dét forsøger vi at opnå med vores Klimakonvention. Måske har du hørt om COP'erne, hvor ministre og deres hjælpere mødes hvert år og diskuterer klimapolitik? foreslår generalsekretæren.

- Desværre er det svært at overbevise alle om, at de skal kvitte olien og kullene, siger han stille for sig selv.

- Er du en af verdens mest magtfulde personer? spørger Victoria.

Generalsekretæren tænker sig lidt om, inden han svarer på Victorias spørgsmål.

- Jeg har min stemme og kan tale højt. Jeg har kun magt, når de fleste lande – og som minimum de største – er nogenlunde enige. FN arbejder for fred, sikkerhed og venskabelige forhold mellem nationer, men FN er ikke en verdensregering, der vedtager love. Vi sikrer blot, at både store og små lande kan komme til orde, uanset hvordan de har indrettet sig, siger han.

- Min fornemmelse er, at nogle lande bestemmer mere end andre, siger Victoria.

- Ja, det har du ret i. USA, Rusland, Kina, Storbritannien og Frankrig har faste pladser i det, vi kalder Sikkerhedsrådet. Udover de fem lande, der var sejrherreerne fra 2. verdenskrig, sidder der på skift ti andre i Sikkerhedsrådet. Rådet kan træffe bindende beslutninger, men kun hvis de fem, der opfattes som store lande, er enige, siger han.

- Så Sikkerhedsrådet kan ikke bede Rusland om at stoppe krigen og trække sig ud af Ukraine? spørger Victoria.

- Det vil Rusland næppe stemme for, vurderer generalsekretæren i en diplomatisk tone.

Victoria sukker. FN er åbenbart ikke meget værd, når det virkelig gælder.

- I 2025 og 2026 sidder Danmark i Sikkerhedsrådet, og så kan I forsøge at gøre jeres indflydelse gældende, smiler FN-chefen forsigtigt.

Demokratier og diktaturer

Danmark er et demokrati, hvor politikerne bliver valgt af folket, men i andre lande har én person eller en mindre gruppe mennesker taget magten uden at spørge nogen om lov til det.

I Verdenserklæringen fra 1948 står der ganske vist, at 'alle har ret til at deltage i styringen af deres eget land', men det er langt fra alle steder, at borgerne kan vælge sine politikere gennem retfærdige valg. Diktaturer kan også være med i FN, der ikke skelner mellem styreformer.

- Så når et land går i krig med et andet, kan I intet gøre? skærer Victoria igennem.

- Vi kan række hånden ud og tilbyde en samtale. Hvis vi får lov, kan vi forsøge at mægle og finde løsninger, så en krig ikke opstår eller stopper, hvis den er i gang. Desværre kan vi ikke tvinge folk til at leve fredeligt sammen, erkender generalsekretæren.

- Hvad vil det sige at mægle?

- Når jeg mægler mellem stridende parter, er jeg

neutral og prøver at få deltagerne til at snakke sammen og blive enige om en aftale. Nogle gange kan samtaler stoppe en krig. Andre gange handler det om at skabe våbenhvile, så der kan komme nødhjælp frem til uskyldige mennesker og børn, siger FN-chefen.

- Børn! lyder det forarget fra Victoria.

Moster Rikke bryder ind og fortæller, at børn siden 1948 har haft de samme menneskerettigheder som voksne. På et tidspunkt blev man i FN enige om, at der var behov for særlige rettigheder for børn. Børnerettighederne er skrevet ind i Børnekonventionen, som FN vedtog i 1989.

- Børn kommer desværre tit i klemme, når voksne kæmper mod hinanden. Næsten alle lande bakker ellers op om Verdensmålene og Børnekonventionen, der giver børn særlige rettigheder. Børnerettigheder gælder for alle børn uanset hudfarve, køn, religion eller handicap, forklarer Moster Rikke.

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh. Børnekonventionen giver børn ret til at leve og blive hørt i sager, der har med dem at gøre – uanset hvem de er, og hvor de bor. Jeg tror nok lige, at der er nogle voksne, der har glemt de kloge ord, siger John John, hvis tungebånd pludselig kommer på gлед:

- Børn skal ikke dø i krig, børn skal ikke flygte fra

deres hjem, børn skal ikke have tæsk, børn skal ikke leve på gaden, børn skal ikke sidde i fængsel, børn skal ikke giftes... og sådan kunne jeg blive ved. En underskrift på Børnekonventionen forpligter. Børn har ret til at blive beskyttet, raser fredsdue.

- Som altid er det lettere for ministre at sætte kruseduller på et stykke papir, end at leve op til det, der står. Nu gør vi en ekstra indsats ved at skabe Rettighedsskoler også i de lande, der har sværest med at leve op til menneskerettighederne, siger Rikke.

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh. Nogle præsidenter og ministre glemmer, at Børnekonventionens rettigheder gælder ALLE børn, mukker John John videre.

- Vi inviterer på International Fredsdag hvert år den 21. september, men desværre er det sjældent en fest uden malurt i bægeret, sukker generalsekretæren bekymret.

Victoria og John John kan fornemme, at den travle mand skal videre med sit vigtige arbejde, så de takker ham høfligt.

- Det var så lidt. Vi skal holde fast i håbet fra tiden efter 2. verdenskrig. Fred og retfærdighed er en forudsætning for, at vi kan løse alle de andre problemer, verden står overfor. Vi skal redde isbjørnene, pingvinerne og os selv, fastslår FN-chefen.

Fredsduernes helte

På vej hjem fra New York flyver John John med Victoria på ryggen – først over Atlanterhavet og så over Sahara i det nordlige Afrika.

- Krig-kup-krig-kup-krig. Burkina Faso, Mali, Niger, Sudan, Etiopien, Somalia... vi taler om virkelig fattige lande, men alligevel er der flere soldater end læger og sygeplejersker, fortæller John John undervejs.

- Skal vi finde et æbletræ, så vi kan lande og skabe fred? spørger Victoria.

- Nej, det er desværre alt for farligt i øjeblikket. FN, SOS Børnebyerne, Røde Kors og andre forsøger at hjælpe, men de rigeste lande interesserer sig sjældent for krige i Afrika, fortæller John John.

- For godt 30 år siden døde næsten en million mennesker i en borgerkrig i Rwanda stort set uden, at nogen lagde mærke til det. 'Aldrig mere', sagde alle dengang. Nu sker der noget tilsvarende flere steder i det nordlige Afrika, sukker fredsduen.

- Du lyder trist. Sker der aldrig noget godt? siger Victoria og klør John John kærligt på halsen.

- Jo, nu går det faktisk ok i Rwanda, hvor de har opbygget stærke institutioner. Nogle mener dog, at præsidenten har alt for meget magt, og at der stadig er for mange, der lever i fattigdom. Har du forresten hørt om Nelson Mandela og Frederik de Klerk? spørger duen.

- Næ, hvem er de?

- Sammen har Mandela og de Klerk fået Nobels Fredspris, fordi de skabte fred efter mange års stridigheder i Sydafrika. Nelson Mandela sad 27 år i fængsel, fordi han var imod, at hvide sydafrikanere – som de Klerk – underkuede og udnyttede sorte på det groveste, fortæller John John.

- Så Nelson Mandela var sort?

- Ja, og da han kom ud af fængslet, blev han og de Klerk enige om at starte en proces, hvor alle skal respektere hinanden på tværs af race, religion og oprindelse. 'Forsoning', hedder det, oplyser duen.

- Efter et valg, hvor også de sorte måtte stemme, blev Nelson Mandela præsident for Sydafrika. Senere blev han fredsmægler for FN. Mandela var et fantastisk menneske og et forbillede for alle fredsduer, kurrer John John rørt og med glædestårer i de små øjne.

- Et forbillede ligesom alle andre modtagere af fredsprisen? spørger Victoria.

- De fleste, men ikke alle. Nogle af Nobelpris-modtagerne har desværre haft svært ved at leve op til hæderen, erkender John John, mens de forlader luftrummet over Etiopien med kurs mod et område, hvor krig afløser krig: Mellemøsten.

- Den svensker, der indstiftede fredsprisen, tjente en formue på at opfinde dynamit. Alfred Nobel, hed han. Sprængstof og fred hænger åbenbart uløseligt sammen, konstaterer John John.

Over Suezkanalen kommer duen i tanke om, at fortalere for menneskerettigheder fra Ukraine, Rusland og Belarus sammen fik fredsprisen i 2022.

- Prisen til fredens forkæmpere fra de tre lande har helt sikkert irriteret den russiske præsident, men desværre viser han ikke tegn på at stoppe krigen, sukker John John.

Skønhed og gru

Mellemøsten er et ørkenområde, der brydes og omfavnes af vand fra Nilen, Det Røde Hav, Den Persiske Golf, floderne Eufrat og Tigris samt Middelhavet.

Victoria er døsigt og føler det, som om hun på ryggen af John John mærker historiens vingesus. Flere tusinde år bliver kogt sammen til få minutter. Mellemøsten i al sin skønhed og gru.

Navnløse børn farer døde til himmels som uskyldige engle.

Voksne mødes om kærlighed, kildevand og kreativitet.

Mennesker skaber strid om jord, olie og idéer.

Præster opfinder guder og sjældent milde gudinder at tilbede.

I perioder giver Mellemøstens beboere plads til hinanden på tværs af rigdom, magt og religion. Tidligere såvel som nu blusser stridighederne op. De er ofte opildnet af fremmede magter – og til skade for børn og voksne.

'Bum', siger det i Syrien.

'Bum', siger det i Kurdistan.

'Bum', siger det i Irak.

'Bum', siger det i Persien.

'Bum', siger det i Israel.

'Bum', siger det i Gaza.

'Bum', siger det i Yemen.

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh. Død og ødelæggelse.
Fortiden spiller en alt for stor rolle i nutiden.
Krigene vil ingen ende tage, sukker John John,
mens han styrer uden om et moderne missil, der
smadrer ned i en boligblok.

For Victoria ligner indbyggerne hinanden, som
mennesker er flest. Alle er af samme blod, men
når Djævelen tager over, korsfæster, stener, skyder
og bomber de hinanden. 'Stakkels børn, stakkels
mennesker', tænker Victoria sørgmodigt.

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh. Hvor blev alle blomsterne
af? sukker John John på vej over ørkenlandskabet,
hvor ensformigheden brydes af oaser, oliepumper
og højhuse, der overmodigt stræber efter at ramme
himmelhvælvingen.

- Hvis menneskene begynder at plante træer og give rum for hinanden, kan det her blive et paradys på Jorden. Ingen lever i paradys, uden at alle gør det. Derfor må historiens stridigheder vige for en fælles fremtid. Når den erkendelse breder sig, bliver alle rigere og lykkeligere, filosoferer John John.

- Hvor er FN? *'Alle har ret til liv, frihed og sikkerhed. Du er født fri og har ret til et liv i frihed, fri fra frygt'*, siger lærenemme Victoria med et kendt FN-citat.

- I Mellemøsten er FN lammet af uenighed, men det lykkes da i ny og næ at få nødhjælp frem til sultne, tørstige og kvæstede, fortæller fredsdue i luften flere hundrede meter over jordoverfladen.

I gamle dage talte alle mennesker det samme sprog og byggede et tårn, Babelstårnet. Guden på det tidspunkt brød sig ikke om, at menneskene stræbte efter at nå himlen, så han spaltede sproget i mange forskellige tungemål.

- Siden dengang har mennesker haft svært ved at samarbejde, beretter John John.

- Seriøst?

- Det er altså bare en historie, men det er da rigtigt, at I mennesker har det med at slå. Måske skulle I i FN's ånd samle jer og passe bedre på pingviner, planter... og hinanden. I skal have et fælles sprog, og I skal have

håb. Verdensmålene er et forsøg på at skabe præcis det, siger John John.

- Ja, vi skal opføre os over for andre, som vi gerne vil have, at de opfører sig mod os, smiler Victoria forsigtigt og nynner stille omkvædet på en sang af The Beatles:

- All we are saying... is give peace a chance. All we are saying... is give peace a chance.

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh, istemmer den hvide due og sætter kurs mod nord.

- Kan vi flyve over Ukraine på vej hjem? Måske kan vi finde Vitalis bror, foreslår Victoria modigt.

John John er ikke meget for endnu en tur til krigszonen, men en fredsdue er en fredsdue. Han flyver over Tyrkiet og Sortehavet, inden de når til halvøen Krim, som er besat af den russiske hær. Victoria kan se, at der er ild i et russisk krigsskib.

- Ukrainerne er dygtige til at bombe med droner, fortæller John John og svinger ind over det ukrainske fastland. Søjler af røg stiger op langs fronten, og Victoria må holde sig for ørerne på grund af eksplosionerne.

John John lander ved en skyttegrav med ukrainske soldater. En af dem er Vitalis bror, Volodymyr.

- Vi skal hilse fra din familie i Danmark, siger Victoria til den forbløffede soldat.

- Mor? Vitali? spørger Volodymyr med tårer i øjnene.

- Ja, de har det godt og glæder sig til et se dig igen, når Ukraine er frit, siger Victoria.

- Tak! Enhver opbakning giver os ny kampgejst. Men skynd jer væk. Her er livsfarligt, siger Volodymyr, der dog er med på, at Victoria tager en selfie med ham og duen.

Op og ned ad trappen

Hjemme i klassen lakker skoledagen mod enden. Victoria har krudtslam på den ene kind, men hun lister ind, ligesom hun gjorde i morges. Hun kan se, at hendes klassekammerater har været flittige, mens hun har været et smut rundt i verden sammen med John John.

På væggene hænger der tegninger med FN-citater om menneskerettigheder og andre guldkorn. Victoria synes, illustrationerne ligner dem, hun så i FN-bygningen i New York.

- Har du skaffet fred i Ukraine? hvisker Vitali, der sammen med Tanja og Benjamin er i gang med at bygge et slags tårn med brædder, pinde og søm.

- Desværre ikke, men jeg skal hilse fra din bror, siger Victoria og viser Vitali billedet fra skyttegraven. Han smiler forsigtigt.

- Jeg er også blevet klogere på, hvad FN kan og ikke kan, siger Victoria og kigger nærmere på byggeriet.

Tanja, Benjamin og Vitali er – ligesom andre hold i

klassen – ved at opføre konflikt-trapper, som børn og voksne kan bevæge sig op og især ned ad.

- To elever fra 8. klasse kom op at skændes alvorligt om politik i spisefrikvarteret, men det går altså ikke at bruge hårde ord og vold. I klasserne bygger vi nu konflikttrapper, fortæller Vitali.

- Lærerne siger, at vi skal undgå at sprede konflikter fra Mellemøsten ind på vores skole. Det gælder så nok også vores forhold til russere, tilføjer Vitali og banker et søm i bygningsværket.

Hvis eleverne går op ad trinnene, optrapper de en konflikt. Fra blot at være uenige begynder de at give hinanden skylden. På øverste trin opgiver de at tale sammen og ender i åben fjendtlighed og slåskamp.

Omvendt kan det faktisk også lade sig gøre at gå ned ved at se og anerkende hinanden. Ved at lytte og prøve at forstå hinandens synspunkter kan det tit lykkes at blive gode venner igen – eller i hvert fald leve i fred.

- Jeg synes, at det er bedst at snakke op og ned ad stolper. Hellere det end at begynde at slås, mener Benjamin.

- Ja, men det er ikke alle, man kan tale med. Vi ukrainere tror ikke russerne over en dørtærskel. Hvis det russiske militær holder op med at bombe os, stopper krigen. Hvis vi ukrainere giver op, forsvinder Ukraine som land, sukker Vitali.

- 'Over en dørtærskel'! Du er bedre til dansk end mange danskere, lyder det anerkendende fra Victoria.

Tilbage i æbletræet

Hjemme igen sætter Victoria sin cykel og vinker til John John, der slår sig ned i æbletræet, hvor han falder i ét med de hvide blomster.

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh. Tak for turen, Victoria. Jeg håber, at du er blevet klogere på krig og fred, siger duen og kigger frygtsomt rundt. Historien skulle jo nødtigt slutte med, at han blev fanget og spist af spurvehøgen.

- Ja, det har været en fornøjelse at lære dig og generalsekretæren at kende. Mit hoved er fyldt med oplevelser, så jeg kan ikke overskue, hvad jeg har lært, erkender Victoria.

- Måske skal du læse en bog om fred, retfærdighed og stærke institutioner. Jeg kender én, der er fuld af guldgrube, kurrer John John.

- Jeg er lidt træt. Kan du give et kort referat? spørger Victoria.

- Ja da! Verdensmål nr. 16 skal reducere alle former for vold. Gennem samarbejde med regeringer og lokalsamfund skal vi finde varige løsninger på konflikter og usikkerhed. At have håb er vigtigt – også i Ukraine, siger John John.

- Du har mange ord i dig, siger Victoria.

- Jeg bruger bare min ytringsfrihed. *'Alle har ret til at have sin egen mening og ytre den. Du må tænke og sige, hvad du vil'*, citerer John John fra Menneskerettighedserklæringen.

- Bum! Angriiiiiibbbb, lyder det fra den anden side af familiens blomsterbed, hvor valmuer, kornblomster og margueritter blafrer uroligt.

Malte farer frem og overfalder Victoria med et sværd i den ene hånd og en vandpistol i den anden.

- Stop, stop, stop, hviner Victoria, mens John John i bar forskrækkelse taber tre hvide fjer. Langsomt daler de sarte dun ned mod den grønne græsplæne.

- Jeg træner fred. Overgiv dig, søster Vic! råber Malte under en papirhat, han selv har foldet af en avis.

Malte driller tit sine forældre med, at de læser i noget så gammeldags som aviser, men efter at han har lært at folde fly og hatte, har piben fået en anden lyd. Nu elsker Malte aviser. Indimellem læser han endda også lidt i dem for at blive klogere.

Victoria rækker hænderne i vejret som tegn på overgivelse. Og så begynder hun at grine. Glædestårer løber ned ad Victorias kinder. 'Fred i Mellemøsten', står der med grønne bogstaver i avisen midt i panden på Malte.

- Håbet er lysegrønt. Så længe der er håb, er alt muligt – også fred, smiler Victoria.

Hun fanger Malte ind og giver ham – under vilde protester fra lillebroren – et kærligt kram. Fredsduen letter, og med klaprende vinger flyver den mod nye opgaver i en urolig verden:

- Ruhhh. Ruhhh. Ruhhh. Mir. Mir. Mir. Ruhhh.
Ruhhh. Ruhhh. Mir. Mir. Mir.

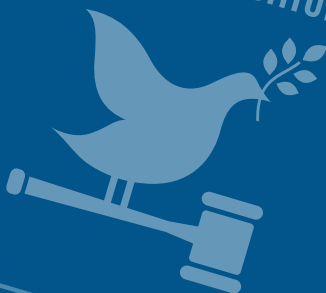

VERDENSMÅL
for bæredygtig udvikling

**Vi bakker op om FN's verdensmål og støtter
udgivelsen af Victoria & Verdensmålene**

16 FRED, RETFÆRDIGHED OG STÆRKE INSTITUTIONER

Fred, stabilitet og stærke institutioner

Verdens 193 regeringer har i FN vedtaget 17 mål om bæredygtig udvikling. Frem mod 2030 skal de gøre Jorden til et bedre sted at være for os alle. 'Victoria & Verdensmålene' er en serie om de 17 vigtige mål.

I 'Den Hvide Due' rejser Victoria sammen med sin nye ven, fredsdue John John, til FN-hovedkvarteret i New York. Sammen sætter de sig ind i, hvordan FN forsøger at skabe fred. Det er svært, når stormagter strides, men alle børn skal beskyttes!

Victoria & Verdensmålene

*'Victoria & Verdensmålene' er for børn på 9-12 år...
og deres lærere, forældre
og bedsteforældre.*

*Bøgerne er velegnede til
højtælæsning og diskussion.*

